

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 172/2013
22.05.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву А.С. SCG д.о.о. Б., П.д. Н.Б., који је поднет преко пуномоћника В.Г.В., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 16 Уп. 160/11 од 14.03.2013. године, уз учешће противне странке Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију Београд, у правној ствари понављање управно-судског поступка у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 22.05.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбачена је тужба тужиоца А.С. SCG д.о.о. Б., за понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда 16 У. 10623/10 (2009) од 02. 06. 2011. године, којом је одбијена тужба тужиоца поднета против решења Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе – Централне – Сектора за пореско-правне послове и координацију број 47-00616/2009-07 од 12. 06. 2009. године. Наведеним решењем од 12. 06. 2009. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе – Централне за велике пореске обвезнике број 47-00348/2008-ЦВПО-010 од 17.03.2009. године, којим је ставом првим диспозитива, тачком 1. тужиоцу као пореском обвезнику утврђена и наложена уплата непријављене обавезе пореза на добит предузећа за 2006. годину у износу од 10.428.142,00 динара и припадајуће камате у износу од 5.158.439,24 динара, тачком 2. истог става диспозитива, наложено је тужиоцу да сам обрачуна камату од 04.02.2009. године до дана уплате главног дуга и уплати на рачун из тачке 1 диспозитива, а тачком 3. истог става диспозитива, наложена му је обавеза евидентирања обавеза утврђених у тачки 1 диспозитива у пословним књигама и другим пословним евиденцијама.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац истиче да достављени извештај судског вештака представља доказ на основу кога би спор био повољније решен за подносиоца да је тај доказ изнет у ранијем судском поступку, јер би позитивно мишљење које је ревизор изнео у погледу финансијских извештаја за 2006. годину и рачуноводствени третман предметних накнада довели до правилног пореског третмана предметне накнаде за лиценцу, а то у коначном и јесте предмет овог спора. Указује да је суд погрешно тумачио члан 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, јер изнети став доводи до парадоксалног закључка да тај суд унапред одређује који се поступак завршен правноснажном пресудом може евентуално поновити, а који не тиме што ће утврђивати чињенично стање на расправи или одустати од тога. Сматра да се, тиме што суд упућује подносиоца захтева на понављање управног поступка, продужава трајање поступка и неизвесност те увећавају трошкови, а органу управе се оставља на дискрецију да одлучи о основаности захтева за понављање поступка. Стога је понављање сваког управног судског поступка законито, без обзира да ли је Управни суд на расправи утврђивао чињенично стање и далеко целисходније, нарочито што се законитост коначних управних аката на крају проверава управо пред Управним судом. Налази да су побијаним решењем учињене и повреде правила поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер су разлози решења противречни сами себи и изреци пресуде, с обзиром да је Управни суд одбацио захтев за понављање зато што подносилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање, што није у логичко-правној вези са образложењем да није утврђивано чињенично стање на расправи, јер то није услов за понављање поступка. Предлаже да Врховни касациони суд укине побијану судску одлуку и предмет врати Управном суду на поновно суђење.

Противна странка, у датом одговору на захтев, наводи да су наводи захтева неосновани из разлога датих у решењу Управног суда 16 Уп 160/11 од 14. 03. 2013. године и предлаже да овај суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву, јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, за понављање судског поступка окончаног пресудом Управног суда 16 У 10623/10 (2009) од 02. 06. 2011. године. Ово из разлога што у конкретном случају суд није утврђивао чињенично стање, нити изводио доказе у управно-судском поступку који је окончан наведеном пресудом чије се понављање тражи.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка, уз правилну примену одредбе члана 56. став 1. тачка 1. и члана 60. Закона о управним споровима на утврђено чињенично стање. Из достављених списка Управног суда Уп 160/11 види се да у управном спору који је завршен правноснажном пресудом истог суда 16 У 10623/10 (2009) од 02. 06. 2011. године, суд није утврђивао чињенице, већ је наведену пресуду донео на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку. Врховни касациони суд налази да је правилно закључивање из образложења побијаног решења да тужилац није учинио бар вероватним постојање законских основа за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, на које се позива у тужби за понављање судског поступка. Ово јер и по схватању овога суда, нове чињенице и нови докази могу бити разлог за понављање судског поступка који је завршен правноснажном пресудом или решењем суда у смислу наведене законске одредбе, само ако су те чињенице утврђене и докази извођени у управно-судском поступку и на тако утврђеном чињеничном стању заснована судска одлука. Како су у тужби за понављање поступка наведени разлози који се не односе на чињенице које су утврђене у поступку пред судом, већ се тичу чињеница које су биле утврђене у управном поступку, то је правилно Управни суд у образложењу побијане пресуде оценио да ти разлози могу представљати законски основ само за понављање у управном поступку.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе захтева, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се њима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда дата у образложењу тог решења о постојању услова из члана 60. у вези члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима за доношење решења о одбачају тужбе у овом управном спору. Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 22.05.2013. године, Узп 172/2013

Записничар,

Радојка Маринковић,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.